

Р: Свикнала съм. Няма нищо интересно тука. Няма много дискотеки. Когато бях, как се казва, ергенка, всеки ден едно и също – от училище и на дискотека, в една и съща дискотека, няма много кафета и не е много... хубаво, ама... А ние спряхме да ходиме надолу на дискотека заради българите и така повечето си бяхме тука, в квартала си пораснахме.

И: Не си ходила много по кафета в центъра?

Р: Да. Не съм ходила много, само в квартала.

И: Да. А твоите приятели и те ли са така или?

Р: Да. Най-много некой път трима момичета и трима момчета да ходиме някъде в центъра или на дискотека, или на кафе (мл.14, Ф, ж.).

Опитът от живеене сред „чуждите“ не е изцяло негативен. Споменът за доброто отношение на съседите-българи и за приятелите-българи е жив, независимо че има детски спомен и за негативното отношение на непознати-българи. Последваият във времето негативен опит при излизане от „Факултета“ не е заличил „добрия“ спомен и това е изключително важно, защото е знак за възможност да се допусне взаимодействие с българи. Но ако трябва да избирам между живеене в своето и живеене сред „чужди“, **някои от които** ще гледат на мен като на „крадла“, защото съм „циганка“, как да избира несигурното си съществуване пред определеността и уюта на своето? А и съм си „свикнала тука“.

Втората жена след омъжването си живее на границата на квартала и от всички страни е обградена с българи. С българите се разбира добре, говорят си на „комшу“, съобщават се едни с други. Но, казва тя, „няма с кой да общувам, няма“:

Р: Нямаше с кой да си кажа две приказки. Много ме потискаше даже. Докато си намеря приятели, приятелки. Малко по-далечни и от нашата къща. Но си намерих.

И: Значи не общуваш толкова с българите, които живеят около теб?

Р: Не, напротив, общувах, но не с толкова много, колкото с...

И: С твоите си хора?

Р: Да. Общувахме. „Здравейте. Здравсти. Елате да прием по едно кафе.“